

over den hele Kjøbenhavnste Grund. Jeg troer derfor, og da den høitærede Minister ogsaa har bifaldet Forslaget under Nr. 8, at der er Anledning for Thinget til at vedtage det.

H. Sage: Jeg har ligesaa lidt som det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Schovelin) kunnet slutte mig til det Forslag, der er stillet under Nr. 8. Det er jo i Henhold til Loven af 14de December 1857 afgjort, at der 1862 skal foretages en Revision af Grundtaxten for de udenbys Eiendomme, men Spørgsmaalet er: er der Grund til allerede nu at foretage en Forandring? Det er jo ganske vist, at de udenbys Grundeiere antage, at den Skat, der hviler paa dem gjennem Grundtaxten, er saa overmaade trykkende, at de endog sige, at det er aldeles usikkert, hvorvidt det vil kunne lykkes dem at bevare deres Eiendomme til det Tidspunkt, da en Revision af Grundskatten skal finde Sted. Imidlertid vil det dog vistnok vise sig, at det ingenlunde kan være Grundtaxten alene, som kan være Skyld deri, og at den Lettelse, hvorom der kan være Spørgsmaal, er forholdsvis meget ringe. Efter hvad jeg har erfaret, er den hele Grundtaxt, der ligger paa Eiendommene udenfor Kjøbenhavn, 26000 Rd.; den er fordeelt paa 1300 Eiendomme, det er altsaa i Gjennemsnit 20 Rd. aarlig for hver. Naar vi nu bemyndige Ministeriet til, selv med de Forandringer, der bleve antydede af den ærede Indenrigsminister, at lette denne Skat med $\frac{1}{3}$, saa er det 6 Rd. 4 Mk., der i Gjennemsnit kan være Spørgsmaal om at lette hver Eiendom for. Det er jo klart, at det for de 2 Aar ingenlunde kan være en saadan Lettelse, at det kunde bevare Eiendommene for de nuværende Eiere. Det synes mig meget rigtigere, at man holder sig dertil, at naar man engang har vedtaget en Bestemmelse som den i 1857 vedtagne, saa skal man ogsaa, selv om den maatte være mindre rigtig, vente, til den Tid kommer, da Revisionen skal indtræde. Det er jo, som det ærede Medlem fra Odense Amts 1ste Valgkreds fremhævede, overmaade farligt at give de ubestemte Løfter,

fremkalde den store Usikkerhed, der overhovedet fremkalbes, naar man lover, at en Forandring skal indtræde, uagtet denne Forandring dog efter Alles Erfjendelse ikke kan blive meget betydelig. Man gaar da ogsaa strax videre i sine Fordringer. Først henvendte de udenbys Grundeiere sig til Rigsdagen, og senere have de indenbys ogsaa gjort det, men disse opstille heelt andre Principer; de klage ogsaa, men de klage ikke over Grundtaxten, men over Arealsskatten. Det er jo naturligt, at Enhver vil klage over Skatterne; de indenbys Grundeiere klage over Arealsskatten, de Næringsdrivende vil klage over Næringssskatten, Alle vil klage over Indkomstsskatten; naar man kommer ind paa den, vil man forlange den ene Indrømmelse efter den anden. Det er kun et Vidnesbyrd om, at Skatterne trykke os Alle, og at vi helst vilde vælte den Skat fra os, som ligger os nærmest; men der maa jo dog virkelig være nogen Sikkerhed og Fasthed i Skattesystemet, naar man ikke bestandig skal have disse usikre Revisioner, om hvilke man dog ikke veed, hvorvidt de vilde afhjælpe Manglerne. Det er allerede fremhævet, hvorledes de indenbys Grundeiere have sagt, at Arealsskatten fornemmelig er uretfærdig og ubillig, fordi den hviler paa Areal, istedetfor at den burde hvile paa Indkomstsskatten af Areal; men saa er det slet ikke nogen Arealsskat, saa fravige vi Arealsskattens Tanke, som netop er den at være en Skat paa Bygning, og ikke en Indkomstsskat. Naar vi indlade os paa at beskatte Areal, i Forhold til den Indkomst, det giver, ja lad os saa bevare Indkomstsskatten ene og alene og slet ikke beskatte os med Arealsskatten; det kunde maa ske, da den paalagdes, være i sin Orden, men det er ikke i sin Orden først at paalægge Areal en Skat og saa at vlge bort fra denne Skat og sige: Nei, nu vilde vi dog have en Indkomstsskat istedetfor den. Gaar man dertil, saa maa man meget ofte, hvert 3die, 4de eller 5te Aar, forandre den med den væglende Leie, ikke blot efter Tidsforholdene i det Hele, men ogsaa efter Gadernes Beliggenhed osv.